

MƯỜI HẠNH NGUYỆN CỦA BỒ TÁT PHỔ HIỀN

Phần 1

*(Trích từ Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh,
Phẩm Tỳ Lô Giá Na thứ sáu)*

Người giảng: Pháp sư Tịnh Không

Giảng tại: Hiệp hội Giáo dục Phật Đà Hồng Kông

Thời gian: Tháng 12 năm 2002

Cán Dịch: Vọng Tây cư sĩ

Biên tập: Phật tử Diệu Hiền, Tịnh Thái

Chào các vị đồng tu!

Hạnh nguyện Phổ Hiền, tổng cộng có mười hạnh nguyện. Phần trước đã giảng cho quý vị bốn hạnh nguyện rồi. Mỗi một hạnh nguyện, chúng ta đều thường niệm. Ở trong nhà Phật, các tổ sư đại đức đem mười cương mục này sắp xếp vào thời khóa tụng sáng tối, cho nên mọi người đều niệm rất thuộc: Nhất giả lễ kính chư Phật, nhị giả xưng tán Như Lai, v.v. đều rất thuộc. Nhưng [nếu] không thực hiện, chỉ có niệm như vậy thì không có ý nghĩa gì cả, chỉ gieo trồng được thiện căn trong A Lại Da Thức. Cái thiện căn này trong đời này, kiếp này không khởi tác dụng. Cho nên chúng ta nhất định phải có duyên thù thắng, có thể hiểu được trọn vẹn mười cương mục này, biết áp dụng nó vào trong đời sống thường ngày thì có lợi ích công đức rất lớn, tự nhiên chúng ta sẽ thích làm, biến nó thành cương lĩnh quan trọng chỉ đạo trong đời sống chúng ta, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm đều tương ứng với mười hạnh nguyện, được như vậy thì tốt.

Nguyện thứ tư là sám trừ nghiệp chướng, sám hối nghiệp chướng vô cùng quan trọng. Thực hiện nguyện này tức là mỗi ngày kiểm điểm lại mình, nghiêm túc phản tỉnh, sửa chữa lỗi lầm.

Nguyện thứ năm là tùy hỷ công đức, hạnh này rất quan trọng. Phạm phu trong sáu cõi nghiệp chướng tập khí tích lũy từ vô lượng kiếp, nghiêm trọng nhất là tham sân si mạn, tùy hỷ là để chuyên đối trị ngạo mạn, đặc biệt là tính tật đố ở trong ngạo mạn, phần phiền não này là chướng ngại nghiêm trọng nhất cho việc tu dưỡng đạo đức, học vấn của thế xuất thế gian. Chúng ta thường nói tâm tật đố rất nặng. Họ không biết rằng cái [tâm] này không hề tổn hại gì đến người khác, thật sự mà nói không tổn hại [người khác] nổi, mà chỉ tổn hại chính mình. Giả như người khác có việc làm tốt hơn mình, mình làm không được nhưng mình không phục, mình có tâm tật đố, thậm chí vì tật đố mà nghĩ đủ mọi cách để phá hoại, kết quả cuối cùng quả nhiên là phá hoại việc tốt của họ, vậy là chúng ta liền rất đắc ý [vì chúng ta cho rằng] chúng ta đã ngăn chặn được việc tốt của họ rồi. Thật sự không phải như vậy. Nếu như thật sự việc tốt của người ta

mà bạn có thể ngăn cản, quấy nhiễu được thì định luật nhân quả bị lật đổ rồi. Nói cách khác, [nếu] bạn không ngăn cản họ thì sự việc đó họ làm cũng không thành công, tại sao vậy? Vì họ không có cái mạng đó: “trong mạng có thì tự nhiên có, trong mạng không có thì chớ cưỡng cầu”. Mọi thứ bạn có mà bị người khác phá hoại thì đó không phải là của bạn, điều này nhất định phải hiểu. Khi trong số mạng của bạn có thì bất kỳ người nào cũng không thể phá hoại được, bất kỳ ai cũng không thể chiếm đoạt; phạm hễ bị người khác phá hoại, bị người khác chiếm đoạt là do trong số mạng của bạn không có, định luật nhân quả này mới gọi là viên mãn. Tiên sinh Liễu Phàm hiểu rõ đạo lý này.

Cổ nhân nói: “Quân tử vui mà làm quân tử, tiểu nhân oan uổng vẫn phải làm tiểu nhân”. Tiểu nhân hằng ngày luôn tặc đồ, chướng ngại, vu oan, nhưng có phá hoại được người khác hay không? Không, chỉ tổn đức của mình, tổn phước của mình, cái tổn hại này lớn lắm. Cho nên Phật thường nói với chúng ta, thành tựu cho người tức là thành tựu cho chính mình, phá hoại người tức là tổn hại mình, tổn phước của mình, tổn thọ của mình, bạn thấy có oan uổng hay không? Cái đạo lý này rất sâu, nhất định phải hiểu cho thấu triệt, dứt khoát không làm cái việc khờ dại này. Cái công đức, phước báo của tùy hỷ cũng lớn bằng người thành tựu kia. Người này làm việc tốt vì xã hội, vì quốc gia, vì chúng sanh, chúng ta không đổ ky, quyết định không làm chướng ngại, chúng ta còn có thể tùy hỷ, tùy hỷ là gì? Là hết lòng hết sức giúp đỡ họ, xúc tiến cho họ thành công thì cái công đức này lớn bằng với công đức của họ. Có phải là chúng ta đã chiếm lấy một phần công đức kia của họ không? Không phải, họ giống như một ngọn nến được thấp lên, ngọn nến của chúng ta cũng được thấp lên nhờ vào ánh sáng của họ, đây gọi là tùy hỷ. Ánh sáng của họ chẳng hề mất đi tí nào cả, ánh sáng của ta cũng lớn bằng họ. Tùy hỷ công đức không thể nghĩ bàn, ở đây, hà tất phải tổn phước của mình chứ? Việc gì phải làm cái việc khờ dại này chứ? Nếu như chúng ta không có sức, không có tiền của giúp đỡ người khác nhưng trong lòng vui vẻ tán thán, tán dương thiện tâm thiện hạnh, việc tốt của họ thì công đức cũng lớn bằng nhau, cái đạo lý này không thể không hiểu rõ.

Cổ Thánh Tiên hiền Trung Quốc thường hay dạy chúng ta: “Thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác”. Người ta làm một việc không có lợi cho xã hội, cho đại chúng thì việc này chúng ta không nên tùy hỷ, chúng ta nên đứng tránh xa qua một bên. Chỉ cần việc đó có lợi ích cho xã hội, cho đại chúng thì chúng ta nhất định phải tùy hỷ, ta có bao nhiêu sức thì cống hiến bấy nhiêu, ta có bao nhiêu tiền của thì ta cống hiến bấy nhiêu, không có thì vui vẻ, tán thán. Cái vui vẻ tán thán này xuất phát từ tâm chân thành cũng có thể ảnh hưởng, tạo ảnh hưởng đối với xã hội, cho nên công đức bất khả tư nghì. Nguyên này của Bồ Tát Phổ Hiền là để đối trị lại phiền não chướng ngại đổ ky nghiêm trọng nhất, dễ phạm nhất của chúng sanh. Không biết rằng đổ ky chướng ngại đích thực là chướng ngại chính mình, nhiều đời nhiều kiếp, biết bao nhiêu cơ hội tốt, nhân duyên tốt thành tựu sự nghiệp đạo nghiệp của mình, nhưng cũng vì chướng ngại đổ ky làm tổn

hại, tổn phước, tổn thọ. Cho nên trong mười hạnh nguyện, đặc biệt nêu hạnh này ra là từ bi hết sức.

Nguyện thứ sáu là Thịnh Chuyển Pháp Luân. Tôi lần này tại Úc Châu, có mấy vị đồng tu ở Houston đến Úc Châu tham vấn, mấy ngày trước họ nói với tôi rằng, Pháp Luân Công bên đó cũng đã mua một đạo tràng ở lầu phía trên Tịnh Tông Học Hội của họ. Tịnh Tông Học Hội ở lầu một, Pháp Luân Công mua ở lầu hai nên các vị đồng tu này vô cùng sốt ruột đến hỏi tôi phải làm thế nào? Chúng ta có nên chuyển đi hay không? Có một số người đề nghị phải chuyển đi, không nên ở chung với họ; có một số người nói chúng ta ở đây đã nhiều năm rồi, họ vừa mới đến việc gì chúng ta phải chuyển đi? [Họ] bàn tán xôn xao và đến hỏi tôi. Tôi cũng đặc biệt bỏ ra hai giờ đồng hồ nói với họ một chuyên đề là “Thịnh Chuyển Pháp Luân, Thịnh Phật Trụ Thế”, nói rõ trong Phật giáo pháp luân rốt cuộc có ý nghĩa là gì. Mọi người hiểu rõ ràng, sáng tỏ rồi thì tự nhiên sẽ vạch rõ giới tuyến với pháp Luân Công thôi!

Pháp Luân Công chắc chắn không phải Phật giáo, cái đạo lý này nhất định phải hiểu. Tông phái Phật giáo rất nhiều, vậy có thể dựng nên một tông phái mới không? Đương nhiên có thể, nhưng tông phái Phật giáo chắc chắn phải tuân thủ một nguyên tắc là phải dựa vào kinh luận Phật giáo mà tu học, điều này bất kỳ tông phái nào cũng phải tuân theo. Pháp Luân Công tu học theo bộ kinh nào của kinh luận Phật giáo vậy? Không có. Cho nên nó không thuộc vào Phật giáo, nếu thuộc Phật giáo thì nhất định dựa theo Kinh luận Phật giáo, nhất định dựa theo tổng cương lĩnh tu học của Phật giáo, điều này không thể vi phạm. Tổng cương lĩnh Phật pháp là tam học Giới, Định, Tuệ; nếu như không dựa theo cương lĩnh này thì đây không phải Phật giáo. Họ tự xưng Phật giáo, đó là phạm pháp, đó là điều không được phép.

Tịnh Độ tông đã thành lập ở Trung Quốc là dựa vào Kinh Vô Lượng Thọ, Kinh Quán Vô Lượng Thọ, Kinh Phật thuyết A Di Đà, ngoài ba bộ kinh này còn có một luận là luận vãng sanh của Bồ Tát Thiên Thân, nên tông tịnh độ được thành lập có căn cứ. Chúng ta dựa theo cảnh giới, phương pháp, lý luận của mấy bộ kinh này mà tu học, đây là Phật giáo chính quy. Tổ sư đại đức đời sau lại bổ sung thêm hai bộ kinh, cho nên hiện nay Tịnh Độ tông có ngũ kinh nhất luận. Kinh bổ sung thứ nhất là Phẩm Hạnh nguyện của Bồ Tát Phổ Hiền. Cư sĩ Ngụy Mặc Thâm là người thời Hàm Phong đời Thanh đã đem Phẩm Hạnh nguyện Phổ Hiền thêm vào phần sau tam kinh, vào thời đó gọi là bốn kinh một luận. Cho nên chúng ta xem bản khắc gỗ Tịnh Độ Tứ Kinh của thời xưa, bạn mới hiểu được bốn kinh này vì sao mà có. Đến năm đầu Dân Quốc, Ấn Quang Đại Sư đem chương Đại Thế Chí Bồ Tát niệm Phật Viên Thông, ở trong 25 viên thông của kinh Lăng Nghiêm tiết lược ra phụ lục vào phần sau bốn kinh gọi là Tịnh Độ Năm Kinh. Đây là kinh điển chính quy, không phải do người nào bịa ra, điều này trong Đại Tạng Kinh vẫn có, chúng ta cần phải hiểu rõ, phải làm sáng tỏ.

Pháp luân thời Phật Thích Ca Mâu Ni là xây dựng nên xã hội giáo dục đa nguyên văn hóa, dùng cái này làm tiêu chí. Ý nghĩa của hình tròn là để khi người ta nhìn thấy phù hiệu này, tiêu chí này liền có thể giác ngộ. Tiêu chí Phật pháp thường hay dùng có ba loại dùng phổ biến nhất: thứ nhất là luân, pháp luân; thứ hai là hoa sen; thứ ba là chữ Vạn. Chữ Vạn thường tương đối ít dùng, chữ Vạn là đại biểu cho Kiết Tường, tu học Phật pháp thì kiết tường như ý, tự tại vô ngại, là có ý này. Nhưng ở trong đây ý nghĩa thật sự viên mãn nhất là Luân. Luân đại biểu cho điều gì vậy? Không và có không hai, không và có nhất như, bạn thấy luân là hình tròn, tâm hình tròn là không, chu vi là có, chu vi là động. Ngoài ra Luân còn đại biểu cho động và tĩnh không hai, tâm là tĩnh, tâm là không. Các bạn thử nghĩ ở trong cái gì có thể thấy được động tĩnh là một, không và có là một? Chỉ có hình tròn. Cho nên Phật dùng cái này làm tiêu chí. Đại biểu cho điều gì vậy? Đại biểu cho việc giáo dục trong đời này của Phật Thích Ca Mâu Ni, Phật dạy cho chúng ta điều gì vậy? Là dạy cho chúng ta phải hiểu không và có là một, động và tĩnh là một.

Ứng dụng đối với chúng ta, tu thân nhất định phải hiểu là tâm phải thanh tịnh, tâm không được động, trong tâm không thể có một vọng niệm; nhưng thân phải động, thân là chu vi, thân phải vận động, cho nên chúng ta thường nói [thân phải] hoạt động. Bạn thấy động là sống, nếu như bất động thì sao? Bất động là chết, là không thể sống. Thân động mà tâm không động, đây là bí quyết tu thân dưỡng tánh trong nhà Phật. Tôi thường hay ra nước ngoài, đi rất nhiều nơi, rất nhiều các bạn đạo đồng tu nhìn thấy tôi, câu đầu tiên họ hỏi tôi là: Pháp sư à! Sức khỏe của thầy sao mà tốt như vậy, Thầy chăm sóc giữ gìn như thế nào? Tôi liền bảo với họ, tâm phải thanh tịnh, không có phiền não, không có buồn rầu, không có lo nghĩ, không có vọng tưởng, giống như cái tâm vòng tròn kia. Tâm là khái niệm trừu tượng, không có, tìm không thấy, tâm có thật, nhưng tâm không có dấu vết. Lục tổ nói trong Đàn Kinh là: “Xưa nay không một vật”, xưa nay không một vật là tâm. Chu vi là thân, thân phải động. Người học Phật chúng ta dùng cái gì để vận động vậy? Vận động của chúng ta là kinh hành. Hiện nay người bình thường gọi là đi bộ, chúng ta đi bộ là niệm Phật, tôi thì niệm bốn chữ A Di Đà Phật, mỗi chữ bước một bước. Tôi mỗi ngày sáng sớm ít nhất cũng đi [kinh hành] nửa giờ, khi không có việc gì, khi không có ai đến tìm tôi thì tôi đi [kinh hành] khoảng một giờ, đây là vận động của tôi. Năm xưa khi tôi còn trẻ, tôi dùng lay Phật, lay Phật là vận động, trước khi tôi chưa xuất gia, cùng ở lều tranh với pháp sư Sám Vân, mỗi ngày tôi lay 800 lay, sáng sớm thức dậy lay 300 lay, buổi trưa sau khi ăn cơm trưa xong thì lay 200 lay, buổi tối lay 300 lay, ngày nào cũng vậy. Tôi ở lều tranh của ông năm tháng rười, đã lay mười mấy vạn lay. Sau này rời khỏi pháp sư Sám Vân, đến Đài Trung để học giáo với cư sĩ Lý Bình Nam, lúc đó tôi đảm nhiệm chức vụ quản lý thư viện, ngoài ra còn phải học kinh giáo, cho nên tôi bèn giảm bớt việc lay Phật từ 800 lay xuống còn 300 lay, duy trì rất nhiều năm, mỗi ngày lay 300 lay. Hiện nay tuổi tác đã cao rồi, đi hoằng pháp khắp nơi cũng tương đối vất vả, quen biết cũng nhiều người, khách khứa nhiều rồi, cho nên hiện

nay rất ít lay Phật, nhưng kinh hành. Tâm là định, tâm là tĩnh, thân hoạt động thì khỏe mạnh trường thọ.

Muốn tâm thanh tịnh thì nhất định phải buông xả mọi duyên, dứt khoát không nên lưu lại thứ gì trên tâm, lưu lại thì bạn sẽ thiệt thòi lớn, mọi thứ không được lưu lại trên tâm, có cũng rất tốt, không có cũng rất tốt. Thường luôn nghĩ rằng, khi sinh ra và chết đi đều tay không, ta đến thế gian này cũng chẳng mang theo gì, tương lai khi ta ra đi cũng vậy, cho nên mọi thứ bày ra trước mắt, ta chẳng động tâm. Có cũng rất tốt, không có cũng rất tốt thì bạn mới được tự tại. Tất cả mọi thứ của thế gian bạn đều so đo, mọi thứ bạn đều chấp trước thì bạn liền bị khổ thôi. Cổ nhân Trung Quốc thường nói: “Lo khiến người ta già”. Sao bạn bị già vậy? Là do lo lắng quá nhiều, phiền não quá nhiều. Tôi không có lo lắng, không có phiền não, vô ngã, không có ngã sở, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần đều chẳng liên quan gì với tôi, tôi không lưu vào trong tâm. Ở tuổi về chiều, việc duy nhất của tôi là giảng kinh. Giảng kinh ở đâu vậy? Giảng [kinh] trong phòng thu hình, hy vọng để lại những băng hình này cho người có duyên sau này làm tham khảo, vậy là tôi vui rồi, ngoài việc này ra tôi không còn chuyện gì cả. Hằng ngày rất đông khách đến tìm tôi, rất nhiều đạo tràng đến tìm tôi, tôi thường hay nói với họ, tôi là người bạn nhưng vô sự, vô sự mà bạn. Thân tâm tu dưỡng, không bị bất kỳ điều gì quấy nhiễu, cũng chính là không nên lưu lại điều gì trong tâm. Thường luôn nhớ điều trong Kinh Kim Cang đã nói: “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng, Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh, như lộ diệc như điện, ưng tác như thị quán” là bạn liền tự tại thôi, bạn liền được giải thoát. Trí tuệ được sinh ra từ đây, phước báo cũng từ đây mà có.

Cho nên thỉnh chuyên pháp luân thì phải hiểu ý nghĩa của pháp luân, phải hiểu rõ ý nghĩa danh từ. Chuyên là chuyển động, nếu dùng cách nói hiện nay để giải thích thì chuyển động này chính là thúc đẩy, pháp luân là giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa, chúng ta phải thúc đẩy giáo dục đa nguyên văn hóa, đây chính là chuyển pháp luân, đây là đại biểu cho nền giáo dục Phật Đà. Nội dung của nền giáo dục Phật Đà là chân tướng của vũ trụ nhân sinh, chân tướng của vũ trụ nhân sinh là không và có không hai, động và tĩnh nhất như, đây là đạo lý lớn, dùng cái này làm biểu pháp.

Hoa sen đại biểu cho thanh tịnh vô nhiễm, cái này trong Phật giáo thường dùng, mọi người thường hay thấy. Cho nên tôi thường hay nghe người ta nói, người luyện pháp Luân Công thì phải luyện đến khi trong bụng hiện pháp luân, thật sự có cái luân chuyển động ở đó. Đây là bệnh, cái này không tưởng tượng nổi! Cái này rất nguy hiểm, thật quá đối sai lầm rồi. Có phải thực sự sẽ có cái luân trên người hay không vậy? Theo tôi nghĩ là có thể. Tại sao vậy? Về mặt lý luận có thể nói trôi chảy, là “tất cả pháp từ tâm tướng sanh”, bạn ngày nào cũng khởi vọng tưởng, trong tâm bạn ngày nào cũng nghĩ có cái luân thì dần dần suy nghĩ của bạn sẽ thành tựu. Đó là gì vậy? Đó là bệnh của bạn. Phật dạy chúng ta quán tưởng là quán tưởng mọi thứ đều là không, đâu có bảo là [chúng ta] nghĩ ra một cái gì. Thật không tưởng tượng nổi! Cái đó là sai rồi! 600

quyển đại Bát Nhã là giáo trình dạy học chủ yếu nhất của Phật Thích Ca Mâu Ni còn tại thế, giáo trình này ngài đã giảng 22 năm, chúng ta hiểu được Thế Tôn thuyết pháp 49 năm, đã dùng hết 22 năm, gần như là chiếm 1 nửa thời gian [để giảng Kinh Bát Nhã], đây là đề tài trung tâm trong việc dạy học của ngài. Bộ kinh này là bộ kinh lớn nhất dịch ra tiếng Trung Quốc, đến 600 quyển. 600 quyển kinh, nếu chúng ta đem nó tổng kết lại, thực tế mà nói, thì chỉ có 3 câu: “tất cả pháp thế xuất thế gian là Vô sở hữu, tất cánh không, bất khả đắc”, đây chính là tổng kết của 600 quyển đại Bát Nhã. Sao bạn có thể có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước chứ?

Hiện nay người luyện pháp Luân Công, đừng nói gì khác, họ có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước hay không? Có. Có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì không phải Phật pháp. Phật pháp là lia vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Bạn không chấp trước với tất cả pháp thế xuất thế gian, chấp trước không còn nữa, thì chứng quả A La Hán; Phân biệt dứt hết rồi thì chứng quả Bích Chi Phật; Người tu đại thừa chính là Bồ Tát quyền giáo, vọng tưởng dứt hết rồi thì chứng quả vị pháp thân Bồ Tát. Tại sao có thể nói luyện thành một cái gì ở trên người, đó là chuyện lạ đời rồi! Đó chắc chắn không phải khỏe mạnh, cơ thể khỏe mạnh nhất định phải thuận theo tự nhiên, thuận theo tự nhiên là khỏe mạnh nhất. Trên cơ thể tự nhiên này của bạn đặt thêm một cái gì đó, vậy là không khỏe rồi, điều này nhất định phải hiểu. Cho nên nếu như đích thực họ luyện đến cuối cùng mà có cái pháp luân ở trong bụng thì đó là tà giáo rồi. Ngay chánh giáo đã không khế hợp, nên hoàn toàn không thể gọi là một tôn giáo, [đây] là tà thuật, tà pháp, là một loại pháp thuật, chúng ta phải nhận cho rõ ràng, cho sáng tỏ.

Cho nên tôi nói không cần chuyển đi, tại sao vậy? Tôi biết trong những người học pháp Luân Công đó có nhiều người rất tốt, họ thiết tha cầu đạo, lỡ vào đường tà, không gặp được chánh pháp. Ở Mỹ, tôi có rất nhiều bạn đồng tu từ pháp Luân Công chuyển qua, rời khỏi pháp Luân Công đến học Tịnh Độ, họ nghe được đĩa giảng kinh của tôi, nhìn thấy chúng tôi có những cuốn sách nhỏ như: “Nhận thức Phật giáo”, “Truyện thọ tam quy”, họ xem được rồi thì bỗng nhiên đại ngộ, họ liền có năng lực biện biệt. Cho nên tôi nói đây là việc tốt, họ đến mua đạo tràng phía trên lầu các bạn là việc tốt. Bước vào cửa, các bạn độ họ, khỏi dùng gì khác, bạn đem những kinh điển Phật giáo chân chính này, như “Nhận thức Phật giáo”, “Kinh A Nan hỏi Phật việc kiết hung”, “Kinh thập thiện nghiệp đạo” bày ra bên ngoài tặng nhiều cho họ, họ sau này sau khi xem xong, đều hiểu rõ hết, đều chuyển qua hết, rời khỏi pháp Luân Công, đều đến niệm Phật cả, tôi thấy chúng ta không nên di chuyển họ sẽ nhanh chóng dọn đi thôi, đây là điều chắc chắn. Ngạn ngữ thường nói: “Đừng sợ người không biết, chỉ sợ hàng mình không tốt”, hàng thật hàng giả đem so sánh sẽ rõ thôi, khi không so sánh thì không biết, đem so sánh thì sẽ rõ. Chúng ta hoàn toàn không đi lôi kéo tín đồ của họ, mà rất tự nhiên [họ sẽ qua tu học pháp môn của chúng ta]. Ở trong nước Trung Quốc cũng có không ít người của pháp Luân Công đã đọc những kinh sách này, đặc biệt là “Nhận thức Phật giáo”, tôi nghe nói rất nhiều người quay đầu nhờ những cuốn sách nhỏ này, nhiều lắm!

Như vậy trong một hạnh này của Hạnh Nguyên Phổ Hiền, ý nghĩa quan trọng nhất của nó là ở chữ Tỉnh, tỉnh Phật đến đây để giảng kinh dạy học, đây gọi là tỉnh chuyên pháp luân. Phật không còn tại thế nữa, nhưng đệ tử của Phật thì còn, [nên chúng ta] tỉnh học trò của Phật, chúng ta tỉnh pháp sư, tỉnh cư sĩ đại đức đến chỗ của chúng ta giảng kinh dạy học, ý nghĩa là ở chỗ này. Đây là việc làm tốt, là việc làm tốt nhất. Tại sao vậy? Là thúc đẩy nền giáo dục Phật Đà. Trước đây tôi đã nói rất nhiều lần, nền giáo dục của Phật Thích Ca Mâu Ni là chí thiện viên mãn đối với chúng sanh trong chín pháp giới. Hiện nay rất nhiều tín đồ Phật giáo của chúng ta cũng thích làm việc thiện, làm việc tốt, vậy việc gì là tốt nhất vậy? Là mời pháp sư đến giảng kinh. Ở trong đây tỉnh chúng có người giác ngộ, có người khai ngộ, không những có rất nhiều người ở đây nghe, mà như Phật pháp nói, là chúng sanh chín pháp giới đều đang nghe, âm dương đều lợi, công đức vô lượng vô biên, đây là Phật sự chân chính. Phật sự là dạy học, nhưng hiện nay đã biến chất rồi. Biến thành cái gì vậy? Siêu độ cho người chết gọi là Phật sự, điều này ở trong Phật giáo không có, trong kinh điển không có. Phật sự là dạy học, chính là giáo dục, chỉ một việc này.

Ý nghĩa của chữ Phật này là giác ngộ, bạn thử xem việc gì có thể khiến người ta giác ngộ vậy? Dạy học, giúp tất cả chúng sanh phá mê khai ngộ, đây mới đích thực là Phật sự. Chúng ta siêu độ vong linh, làm pháp hội thủy lục, làm Lương Hoàng Bảo Sám, Từ Bi Tam Muội Thủy Sám, Tịnh Độ tông chúng ta thường hay đề xướng Tam Thời Hệ Niệm, bạn thử xem ở các việc này có đọc kinh, có tụng kinh, có khai thị (khai thị đó chính là thuyết pháp), chính là dạy học, nhưng đối tượng là ai vậy? Đối tượng là quý thần. Phật Thích Ca Mâu Ni năm xưa còn tại thế thì không có những việc này. Thế Tôn năm xưa còn tại thế, cho đến các tổ sư đại đức trước đây, đối tượng của giáo dục là con người chứ không phải quý thần, quý thần là việc phụ, chỉ thỉnh thoảng. Hiện nay đối tượng chủ yếu của Phật giáo là quý thần, còn đối với con người thì lơ là quên lãng, vậy là quá đổi sai lầm. Phật, Bồ Tát có năng lực thị hiện làm thân quý vương ở trong cõi quý để dạy quý thần, còn thị hiện thân người trong cõi người là để dạy người, chứ đâu có dạy quý! Học Phật phải học làm người thông minh, không nên càng học thì càng hồ đồ, không nên mê tín. Phật không hề dạy bạn mê tín, mà chính bạn mê thôi, bạn không thể trách người khác, dứt khoát không thể trách Phật. Phật không hề dạy bạn mê tín, Phật dạy bạn giác ngộ, Phật dạy bạn mở trí tuệ.

Cho nên trong thế gian bạn nói thử việc làm nào là việc tốt nhất? Chỉ có dạy học. Bản thân mình không có năng lực dạy học, không sao cả, ta mời người khác. Bản thân mình có năng lực, nếu bạn có sức, có của cải như vậy thì xây giảng đường, ta thỉnh pháp sư, đại đức, các bậc trưởng thượng đến đây giảng kinh dạy học, giáo hóa nơi đây. Thời gian dài hay ngắn thì tùy theo năng lực của bạn. Ta có năng lực thì mời một tháng, một tháng là tốt lắm rồi; không có năng lực này, nếu ta còn có thể gánh vác nổi bảy ngày, thì bảy ngày cũng rất tốt. Như chúng tôi trước đây, mỗi tháng giảng năm ngày ở Hồng Kông, đạo tràng chúng tôi thuê của hội phúc lợi kế bên. Hội phúc lợi kế bên của Tiêm

Sa Thu, chúng tôi ở đó thời gian gần một - hai năm, đó chính là đạo tràng, ta thuê một ngày thì nơi đây là đạo tràng của chúng ta một ngày, chúng ta ở đây học một ngày; thuê bảy ngày thì mọi người chúng ta cùng học với nhau bảy ngày. Hai năm đã trôi qua, mọi người nghe rất thích, rất phát tâm. Chính chúng tôi xây một đạo tràng vĩnh cửu, nên mới có hiệp hội giáo dục Phật Đà. Xây dựng rồi, mọi người bỏ tiền bỏ sức. Xây dựng đạo tràng này là thỉnh chuyển pháp luân, đây là nơi dạy học, là bộ phận của dạy học, tầng chín là niệm Phật đường, hiện nay lại xây dựng thêm phòng kỷ niệm tổ tiên trăm họ của dân tộc Trung Hoa.

Tôi nghe nói hôm qua cư sĩ Đan Tu Lý Lý Kim Hữu người Malaysia, ông đến tham quan và rất cảm động. Kỷ niệm đường này đề xướng hiếu đạo, chúng ta phải báo ơn đức tổ tiên, vậy dùng cái gì để báo ơn đây? Dùng sự tu trì của chính chúng ta, chỉ có việc này để báo ơn đức tổ tiên. Cho nên kỷ niệm đường chính là niệm Phật đường. Chúng ta dùng sáu chữ hồng danh cúng dường lên tổ tiên, cúng dường tổ tiên trăm họ, đây là nhân duyên hy hữu. Các bạn thử nghĩ xem, nếu bạn thực sự hiểu thông rồi, hiểu rõ ràng rồi thì bạn nhất định sẽ đến niệm Phật đường này để niệm Phật. Tại sao vậy? Nó không giống như những niệm Phật đường khác. Từng tiếng Phật hiệu ở niệm Phật đường này được cúng dường lên tổ tiên trăm họ. Tổ tiên của mình cũng ở trong đây, việc tốt trong đời còn có gì tốt hơn điều này không? Không có, đây là việc tốt hàng đầu.

Lầu thứ mười một là giảng đường, hằng ngày giảng kinh thuyết pháp, không gián đoạn, [đây là] thỉnh chuyển pháp luân. Có lẽ có người muốn nói: Thừa pháp sư! Thầy không có ở đây thì kinh chúng tôi không giảng nữa. Không giảng kinh đó là việc của các anh, các anh làm sai chứ tôi không làm sai. Các anh sai ở chỗ nào vậy? Băng đĩa nhiều như vậy có thể phát chiếu ở đây. Tôi hỏi những bạn đồng tu làm băng đĩa này là chúng ta hiện nay băng ghi âm và băng thu hình được lưu giữ thì đại khái có bao nhiêu băng đĩa thời lượng một giờ? Họ trả lời tôi là con số tương tện thì không có ai biết được, nhưng tính khiếm tốn nhất thì có đến hơn 10 ngàn giờ. Số lượng đĩa hơn 10 ngàn giờ này đều có thể phát chiếu ở đây, hằng ngày ở đây giảng kinh, việc gì cần tôi ở đây nữa chứ? Tôi có ở đó cũng giảng trong phòng thu hình, lúc bình thường các bạn phát ra ở đó cũng như xem trên màn ảnh thôi mà, có gì khác nhau đâu? Khác nhau là gì vậy? Chỉ là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bạn khác nhau thôi; xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì giống nhau cả, không có gì khác.

Cho nên hiện nay, nơi khác thì tôi không biết, Học viện Tịnh tông Úc Châu, Học hội Tịnh tông Bồ Lý Tư Bản đang làm là mỗi ngày đều phát chiếu [băng đĩa thuyết pháp], bất kể là tôi có hay không. Tôi ở đó tiếp tục giảng Kinh Hoa Nghiêm, có truyền qua mạng rồi, họ hiện nay cũng đang nghe ở đó. Ngày nay đạo tràng chúng ta có thiết bị này, thì giảng kinh sẽ không bị gián đoạn nữa. Không những hằng ngày giảng kinh, mà 24 giờ đều không hề gián đoạn. Ở trên mạng bạn đều có thể tải xem các tiết mục bất kỳ lúc nào, tất cả băng đĩa của chúng tôi trước đây đều có trên mạng. Cho nên ngày nay thỉnh chuyển pháp luân quả thật dễ dàng hơn rất nhiều so với trước đây. Trước đây nếu

như những pháp sư, đại đức này không đến giảng kinh cho chúng ta thì chúng ta đành bó tay. Sau khi phát minh ra máy ghi âm, thật sự mà nói đã đem lại tiện lợi cho chúng ta rất nhiều. Trước đây chúng ta nghe băng ghi âm, hiện nay sau khi phát minh ra VCD thì không những chúng ta có thể nghe, mà chúng ta còn có thể nhìn thấy được hình ảnh. Cho nên những công cụ tốt này nhất định phải biết lợi dụng nó. Ngày nay thỉnh chuyển pháp luân quá dễ dàng rồi, chúng ta có thể tải ở trên mạng xuống bất kể bạn đang ở nơi nào, bạn mở mạng của bạn ra, kết nối vào màn hình ti vi lớn, mời tập trung một số người có chí đồng đạo hợp cùng nhau học tập, đây chính là thỉnh chuyển pháp luân vậy.

Không cần tốn tiền, không cần tốn sức, nếu thực sự mời pháp sư đến thì bạn còn phải đi chăm sóc họ, còn đây thì không cần, bạn mời người nào thì người ấy chắc chắn đến, mở mạng ra thì người ấy xuất hiện ngay, người ấy không từ chối, bạn thử xem tiện lợi biết bao! Hầu như ai cũng có thể làm được, bạn đang ở nhà thì nhà bạn chính là đạo tràng, mở màn hình ra thì pháp sư liền đến nhà bạn giảng kinh. Ở trong nhà bạn, cha mẹ anh em, bạn bè thân thích, bà con xóm giềng đều có thể đến nghe. Bạn phải giới thiệu cho họ, phải nỗ lực học tập, tự lợi lợi tha, đây là gì vậy? Là nền giáo dục luân lý đạo đức, nền giáo dục của thánh hiền, là trí tuệ viên mãn, là nghệ thuật tối cao, là nghệ thuật sống, đem lại cho chúng ta đời sống hạnh phúc mỹ mãn, giúp chúng ta giải quyết rất nhiều vấn đề khó khăn trong công việc, trong đời sống, nền giáo dục này đem đến cho gia đình bạn như vậy. Truyền hình vệ tinh hiện nay chúng ta vẫn chưa làm được, nhưng mạng Internet đã thông rồi.

Gần đây chúng tôi ở Toowoomba, Úc Châu, ở trong cái tiểu trấn này có Trường đại học Nam Côn Tư Lan. Trường học này là dạy học từ xa đứng đầu thế giới. Hiện nay đồng tu của chúng tôi đang liên hệ, đang đàm phán với nhà trường, hy vọng Học viện Tịnh Tông chúng ta có thể phối hợp làm chung với họ, nhà trường cũng rất có hứng thú, vì tôi đã gây dựng nên một quỹ tiền thưởng học sinh tại trường này, hiệu trưởng rất quen với tôi, nhưng lâu lắm tôi không có thời gian đến thăm họ. Sự việc này hiện nay do pháp sư Ngô Hạnh họ đang phụ trách liên hệ, là việc tốt. Trường này tôi biết, phạm vi dạy học của họ bao gồm 62 quốc gia khu vực trên toàn thế giới, Hồng Kông cũng có trong đó, học viên đều có thể xem giáo trình của họ ở trên mạng, học theo giáo trình của họ. Nếu như sau này chúng ta có thể biến Kinh Hoa Nghiêm thành một môn học của nhà trường thì rất tốt, cần nên làm như vậy. Đây là do người giảng kinh dạy học hiện tại trong xã hội này quá ít, thiếu nguồn giáo viên, trong tình huống này thì chúng ta dùng khoa học kỹ thuật, dùng những thiết bị dạy học từ xa này là tốt nhất. Nếu như nếu có nghi vấn khi nghe giảng, thì hiện nay thư điện tử rất thuận tiện, bạn gửi nghi vấn của bạn cho tôi, nếu thấy vấn đề của mọi người nhiều rồi, tôi sẽ trích khoảng hai giờ giải đáp riêng cho bạn ở trên mạng, có thể làm được chứ không phải không làm được.

Mọi người hiểu rõ đạo lý này rồi, biết loại công đức thù thắng này thì tôi hy vọng các bạn không nên quá phụ thuộc vào tôi, nhất định phải tìm tôi cho được. Bạn muốn tôi đi, thì tôi sẽ bị lãng phí thời gian trên đường đi, bỏ lỡ rất nhiều thời gian; các bạn từ

bi để tôi ở một chỗ, tôi ở một chỗ dạy học thì cả thế giới đều có thể truy cập, vậy là tốt. Hiện nay tôi ở Úc Châu, thiết bị ở Úc Châu vô cùng đầy đủ, môi trường là một thành phố nhỏ, thích hợp cho việc tự tu, thích hợp cho việc dạy học. Cho nên tôi luôn nghĩ, sau này tôi cần nhiều thời gian một chút ở Úc Châu, hy vọng những khu vực khác đều có thể dùng mạng để truy cập, không khác gì so với tôi đang ở đây. Hy vọng các bạn đồng tu nên suy nghĩ thêm về đạo lý này, phải nghĩ cho xa, để chánh pháp trụ lâu dài ở thế gian. Nếu như đồng tu nào mong muốn học giảng kinh, thì học viện ở Úc Châu này của chúng tôi, khoảng năm tới sau khi mọi thứ đều làm xong, chúng tôi chuẩn bị chính thức giảng dạy. Thời gian tu học của chúng ta là chín năm, chín năm thì tốt nghiệp, học sinh của chúng tôi không thể quá ba mươi người, chúng tôi cần tinh chứ không cần nhiều. Điều quan trọng nhất là tu dưỡng phẩm đức, trì giới học Phật, đây là việc quan trọng hàng đầu.

Thôi thời gian đến đây đã hết. A Di Đà Phật!